

то щете, нъ искамъ да загине единъ часъ по на-
прѣдъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ.

Милость за Дженаро!

ДОНЪ АЛФОНСЪ.

Ако да знаете рѣшеніето ми, нещете ми спо-
менува вече за него — като чи е умрѣлъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ, (като става съ яростъ)

Ахъ! внимавай добръ, донъ Алфонсе!

ДОНЪ АЛФОНСЪ.

Охъ! Господже, недѣйте ся показва толкови
страшна! мыслите ли да ми уплашите? Не! Знаѣхъ
ви тайны-тъ. Нѣма да ся оставѣхъ да мя утровите,
както утровихте пѣрвый си мъжъ, този благороденъ
испанецъ, имя-то на кого-то незнаѣхъ и когото ве-
че сте забравили вы сами! Нещъ ся оставѣхъ да мя
пзгоните както вторый си мъжъ, този безуменъ пе-
заренецъ, Иванъ Сфорца! Нещъ ся оставѣхъ да мя
убіятъ пдвѣрници-тъ ви на стѣлбы-тъ както третый
ви мъжъ, това недоволио дѣте, донъ Алфонсе
д'Арагонъ! Азъ съмъ человекъ, госпоже. Фамилія-
та ми носи често имято Геркулесево. Градъ-тъ ми
и господарство-то ми сѣ пълны съ войници, отъ
кои-то съмъ и азъ единъ, и не съмъ продалъ как-
то неаполитанскый царъ тонове-тъ ск на пана-
та — на баща ви.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ.

Ще ся окайвате за тѣзи думы, господине. За-
бравяте коя съмъ азъ....

ДОНЪ АЛФОНСЪ.

Знаѣхъ коя сте, нъ и знаѣхъ гдѣ сте. Дъщеря